

Arrest

nr. 121 554 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) aan zijn asielrelaas geen of slechts weinig geloof kan worden gehecht en (ii) hij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om nieuwe aanvaringen met leden van de Magar gemeenschap uit de weg te gaan.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. De Raad stelt vast dat de beweerdde problemen van verzoeker met leden van de Magar gemeenschap, in het bijzonder met L. B. en diens aanhangers, van louter lokale aard zijn. Er is voor hem derhalve een intern hervestigingsalternatief in een ander deel van zijn land van herkomst voor handen. Verzoeker spreekt dit thans in zijn verzoekschrift op zeer algemene wijze tegen. Hij stelt dat hij een doelwit vormt voor de Magar die zelfs na zijn vlucht naar België naar hem (zijn) blijven informeren, doch brengt geen concrete, objectieve argumenten aan die aantonen dat een hervestiging in een ander deel van zijn land niet redelijk mogelijk is. Zijn huidige algemene stelling dat de Magar wijdverspreid zijn in Nepal en er goed geïntegreerd zijn in de maatschappij strookt niet (echt) met de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat de meeste Adivasi Janajati, de verzamelnaam van inheemse groepen waartoe ook de Magar behoren, in de oostelijke heuvels van Nepal wonen. Verzoeker toont niet aan dat de informatie vervat in het administratief dossier niet correct is en brengt zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Hij maakt zijn algemene stelling niet in concreto aan de hand van objectieve gegevens aannemelijk/hard. Betreffende zijn huidige bewering dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land van herkomst waar hij een veilig onderkomen kan vinden, merkt de Raad op dat verzoeker volwassen is en stelt hij vast dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in Nepal verschillende familieleden heeft (wonen), zoals zijn ouders, met wie hij af en toe nog contact heeft, zijn tante, broers en zussen en zijn echtgenote, waarvan enkelen hem hielpen met/bij zijn ontsnapping, alsook verschillende vrienden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat in Nepal de belangrijkste posities in de overheid, de administratie, het leger, de handel, de veiligheidsdiensten, de media en het onderwijs nog steeds in handen zijn van de Brahmanen, een groep waartoe verzoeker behoort, en de Chhetris, bevolkingsgroepen die behoren tot de twee hoogste hindoekasten. Uit de informatie blijkt ook dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische situatie van het land, economisch mogelijk is om o.a. in de hoofdstad Kathmandu een nieuw leven op te bouwen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het verleden werkzaam was als priester, in een winkel en als vrachtwagenchauffeur, en dat hij, gelet op zijn reis vanuit Gulmi via Butwal naar Delhi, in Nepal zeer mobiel is. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, dan ook niet in op welke manier een hervestiging voor verzoeker in Kathmandu of elders in Nepal niet mogelijk zou zijn. Uit niets blijkt en hijzelf toont het tegendeel geenszins in concreto aan, noch maakt hij dit enigszins aannemelijk, dat voor verzoeker a priori in Nepal een intern vluchtalternatief uit te sluiten valt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De loutere toevoeging aan het verzoekschrift van algemene informatie wijzigt niets aan het voorgaande. De bijgevoegde documenten gaan niet in op de mogelijkheid voor interne hervestiging. Dergelijke verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat bovendien niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken d.d. 17 augustus 2012 aangaande Nepal, merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2014, voert verzoekende partij aan dat er in dit dossier te veel rekening wordt gehouden met de reisweg om te besluiten dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Verzoekende partij wijst er op dat er in de bestreden beslissing en de beschikking sprake is van een vluchtalternatief zodat geloof wordt gehecht aan haar relaas, waar zij stelt een conflict te hebben met de Magar. Zij wijst er op dat zij bij terugkeer noodgedwongen naar haar regio terug moet, al was het maar om haar familie te zien en financiële hulp, zodat zij daar opnieuw in conflict zal komen met de Magar.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verklaringen met betrekking tot reisweg mogen mee in de beoordeling betrokken worden, wat in casu gebeurd is. Immers, op gemotiveerde wijze wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoekende partij een vluchtalternatief heeft in Kathmandu. Beweren dat er teveel rekening wordt gehouden met de reisweg om te besluiten dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, is niet in overeenstemming met de bestreden beslissing. Overigens is de reisweg geen grond in de beschikking.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog dat er in de bestreden beslissing en de beschikking sprake is van een vluchtalternatief zodat geloof wordt gehecht aan haar relaas, wijst de Raad erop dat *in casu*, door de Raad en het Commissariaat-generaal, wordt (vast)gesteld dat daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, niet voldaan is aan een wezenlijke vereiste om verzoekende partij haar asielaanvraag onder het toepassingsgebied van de artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te laten vallen aangezien zij in Nepal over een intern vestigingsalternatief beschikt. Immers, met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

Verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve argumenten aan die aantonen dat een (her)vestiging in de hoofdstad Kathmandu of in een ander deel van Nepal niet redelijk mogelijk is. Betreffende haar stelling dat zij bij terugkeer noodgedwongen naar haar regio terug moet om financiële hulp, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar het volgende wordt gesteld: *"Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat in Nepal de belangrijkste posities in de overheid, de administratie, het leger, de handel, de veiligheidsdiensten, de media en het onderwijs nog steeds in handen zijn van de Brahmanen, een groep waartoe verzoeker behoort, en de Chhetris, bevolkingsgroepen die behoren tot de twee hoogste hindoekasten. Uit de informatie blijkt ook dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische situatie van het land, economisch mogelijk is om o.a. in de hoofdstad Kathmandu een nieuw leven op te bouwen. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het verleden werkzaam was als priester, in een winkel en als vrachtwagenchauffeur, en dat hij, gelet op zijn reis vanuit Gulmi via Butwal naar Delhi, in Nepal zeer mobiel is."* Verzoekende partij, een volwassen persoon van begin de dertig en met reeds een ruime en brede beroepservaring, ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling. Ze toont niet met concrete en valabele argumenten aan, noch maakt ze enigszins aannemelijk dat zij in Kathmandu of elders in haar land van herkomst niet in staat zal zijn om zich, los van eventuele steun van haar familie, financieel/economisch te handhaven. Wat haar argument betreft dat zij noodgedwongen terug naar haar regio zal moeten om haar familie te zien, merkt de Raad vooreerst op dat dit louter sociaal motief geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij in een deel van Nepal geen vrees voor vervolging dient te koesteren en (er) geen reëel risico loopt op ernstige schade, een vaststelling welke zij niet *in concreto* weerlegt of ontkracht. Bovendien staat het haar familie vrij om haar zelf te komen opzoeken/bezoeken buiten haar regio van herkomst, en indien haar familie dit niet wil of kan, om welke reden dan ook, is er nog steeds de mogelijkheid om telefonisch contact te houden met (bepaalde van) haar familieleden, zoals met haar ouders met wie ze blijkens haar verklaringen (al lange tijd) af en toe telefonisch contact heeft.

Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan, noch maakt zij dit enigszins aannemelijk, dat er voor haar *a priori* in Nepal een intern vestigingsalternatief uit te sluiten valt. Haar kritiek dat in er haar dossier te veel rekening wordt gehouden met de reisweg om te besluiten dat het asielrelaas niet geloofwaardig is, wijzigt niets en doet op generlei wijze afbreuk aan die vaststelling.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS